

Minna Vörlin Kotinavetan satuja

Kuvat: Sanna Tunkkari

Kotinavetan satuja

Minna Vörlin

Kotinavetan satuja

Linnea-lehmä ja ystävät

© 2019 Minna Vörlin

Kirjan kuvitus: Sanna Tunkkari

Selkomukautus: Minna Vörlin

Taitto: Minna Vörlin

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-1889-6

Keski-Pohjanmaan kulttuurirahasto on tukenut kirjan syntyä.

Tervehdys sinulle satujen ystävä!

Pitelet käsissäsi kirjaa, joka on kirjoittajansa ja kuvittajansa pitkäaikaisen haaveen ja yhteistyön tulos. Se kokoaa yhteen Linnea-lehmän ja ystävien seikkailuja. Kirja on kaksiosainen. Ensimmäisessä osassa sadut ovat sellaisia kuin ne syntyessään olivat. Toisessa osassa sadut on mukautettu selkokielisiksi, jolloin lukijakunnan on mahdollista laajeta. Toivon, että yhä useammat löytävät tiensä satujen ja lukemisen pariin.

Kirjan valmistuminen ei olisi ollut mahdollista ilman tukea. Siksi tahdon lausua kiitokset Keski-Pohjanmaan kulttuurirahastolle, joka on tukenut työskentelyä taloudellisesti. Suuret kiitokset ansaitsevat myös perheemme sekä ystävämme. Monet kannustavat sanat ovat siivittäneet kirjaprojektia eteenpäin. Luonnollisesti iso kiitos kuuluu myös Sateenkaaren päiväkodin pienille ja isoille. Ilman Teitä Linnea-lehmä ei ehkä olisi koskaan syntynytäkään.

Toivotan sinulle monia mukavia hetkiä satujen parissa,

Minna Vörölin

Osa 1

Kissa naamion takana

Aurinko paistoi korkealla taivaalla luoden keväthangille kaunistahohdetta. Päivänsäteet tanssivat ilmassa myös kotinavetassa, jossa oli käynnissä kevätsiivous. Pääsiäinen oli jo aivan kulman takana, ja siksi Linnea-lehmän pölyhuiska oli ahkerassa käytössä. Kuten muistatte, siivous kuuluu Linnean lempipuuhiin, ja siksi ei ole syytä ihmetellä lehmän tanssivia askeleita, vaikka tekemistä oli vielä paljon jäljellä.

Linnea pyyhki otsaansa ja huokaisi onnellisena. Oman ahkeroinnin jälkiä oli mukava katsella. Kotinavetta suorastaan säteili. Täällä olisi ihanaa viettää pääsiäisen aikaa hyvässä seurassa. Ainakin Onni-sonni oli luvannut vierailla Linnean luona.

Juuri, kun Linnea-lehmä aikoi tarttua moppiin ja jatkaa siivousta, kuului ulkoa suhahdus ja tömähdys. Jotain oli ilmeisesti tippunut kotinavetan katolle. Linnea kiiruhti ikkunan luo ja kurkisti ulos. Mitään tavallisuudesta poikkeavaa ei ollut nähtävissä. Linnea pysähtyi aloilleen ja kuulosteli ikkunaan päin. Sitten hän kääntyi ja kuulosteli ovelle päin. Mitään ei kuulunut. Linnea ajatteli, että ehkäpä kuuset olivat ravistaneet oksistaan viimeisetkin lumihöttöset, eikä vaivannut päätään asialla sen enempää.

Hän tarttui taas moppiinsa ja jatkoi siivouksia. Silloin katolta kuului askeleita. Ne kulkivat katon poikki tikkaille. Ja sitten oli taas aivan hiirenhiljaista. Linnea kiiruhti uudelleen ikkunan luo ja näki vilaukselta salaperäisen hahmon katoavan nurkan taakse. Mikä ihme siellä oikein hiippaili?

Linnea-lehmä rynnisti ovelle nähdäkseen oudon kulkijan. Hän avasi oven reippain ottein ja kurkisti ulos. Ulkona ei näkynyt ketään. Linnea jäi ovelle odottamaan ja kurkisti hetken kulluttua uudelleen ulos. Silloin hän näki jonkun kurkkivan navetan nurkalta.

”Hei kuka sinä olet?” Linnea huusi, mutta ei saanut vastausta. ”Tule esiin.”

Nurkalla kurkkiva olento huomasi tulleen nähdyksi ja hiipi arkana Linnean luo. Se piti katseensa visusti maassa eikä edelleenkään sanonut mitään.

”Sinäkö tömähdit navettani katolle?” Linnea uteli.

”Minä se taisin olla”, sanoi silloin olento varovaisesti ja kääntyi katsomaan Linneaa. ”Anteeksi, se oli vahinko.”

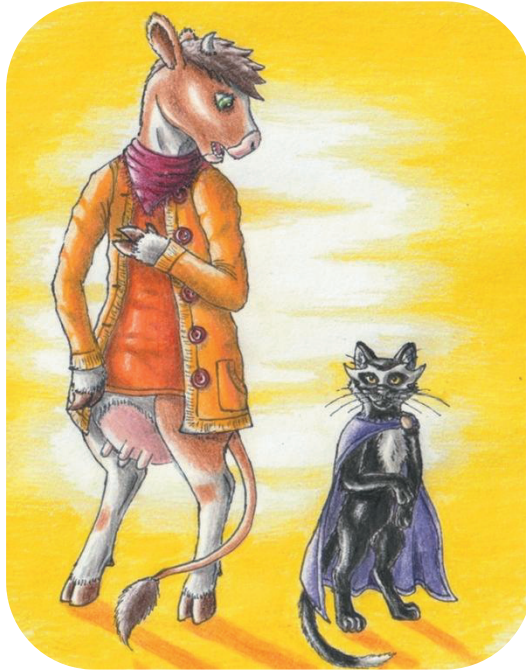
Linnea-lehmä katseli olentoa ihmetyksen vallassa. Mitään näin kummallista hän ei ollutkaan vielä nähnyt. Olento oli selvästi peloissaan. Kasvonsa se oli piilottanut naamion taakse ja olemuksensa silkkiseen viitta.

”Kuka sinä olet?” Linnea kysyi.

Hän loihti kasvoilleen ystävällisimmän ilmeensä ja pyysi olentoa astumaan sisälle kotinavettaan.

Olento ei vastannut, mutta kulki Linnean ohi sisään. Siellä se pysähtyi ja odotti, että Linnea sulki oven. Ulkona oli nimittäin vielä hieman koleaa, vaikka kevät olikin jo pitkällä. Sitten

se katsoi Linneaa silmiin ja sanoi olevansa kissa naamion takana vain.

”Hei, kissa naamion takana”, Linnea tervehti. ”Mistä sinä oikein ilmestyit katolleni?”

Kissa kertoi tippuneensa Kotinavetan katolle noidan luudalta. Linnean oli ensin vaikea uskoa tätä, mutta kissa jatkoi vakuuttelujaan ja pakkohan tarina oli lopulta todeksi uskoa. Noidat olivat näin pääsiäisen alla matkalla suurelle taikakokolle

Linnea-lehmä ystävineen seikkailee jälleen.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi